

KONSTRECENSIONER

Nära döden-syner i starka skulpturer

PUBLICERAD 2020-01-29

Vy från Yngvild Saeters utställning på Andréhn-Schiptjenko Foto: Jean-Baptiste Béranger

Den norska konstnären Yngvild Saeter gör nu sin första soloutställning i Sverige. Hennes kraftfulla skulpturer på Andréhn-Schiptjenko i Stockholm bär tidlöshetens svindel, tycker Nils Forsberg.

Läs senare

Galleriutställning

"Butterfly house"

Yngvild Saeter

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm. Visas t o m 29/2

För några år sedan dog Yngvild Saeter, född 1986 i Norge, i samband med en hjärnoperation. Något gick fel, Saeter förlorade drygt tre liter blod. Och var borta.

Efter några minuter lyckades läkarna rädda henne tillbaka till livet.

Det finns ofta skäl att hålla en viss distans till konstnärers bakgrund och intentioner, att i stället försöka sätta själva konsten i centrum för uppmärksamheten. I vissa fall är det svårt. När det gäller Yngvild Saeter verkar det idiotiskt, då hennes historia tillför en dimension som bokstavligen inte är av denna världen.

Det här är vad hon såg, har hon sagt om sin konst, i gränslandet mellan liv och död.

Bild 1 av 2 "Xena", skulptur av Yngvild Saeter

Foto: Jean-Baptiste Béranger

Bild 2 av 2 "Sphinx", skulptur av Yngvild Saeter

Foto: Jean-Baptiste Béranger

På galleri Andréhn-Schiptjenko hänger hennes skulpturer på väggar och vakar likt svartvita fjärilar, andra ser ut som emblem eller sköldar. Kantigt vassa, hotfulla men också skyddande. Saeter utgår ofta från kåpor och andra delar från motorcyklar som hon plockar isär och fogar samman på nytt. Symmetrin leder tankarna mot japanska Transformers-robotar, estetiken generellt till superhjältesagor. Inslag av päls och kedjor ger dessutom verken en oroande och lockande fetischkaraktär.

Det är visuellt starkt och kraftfullt, och mer macho än det mesta. Men ett av objekten, med titeln "Xena", bryter av mot de andra. Mer matt, organiskt och vävnadsligt än blankpolerat syntetiskt lyfter det utställningens helhet ännu ett snäpp. Det högteknologiska ställs mot vad som liknar lämningarna av ett arkaiskt offer, som när monstret i John McTiernans science fictionfilm "Rovdjuret" från 1987 sliter ryggraden ur människornas kroppar. Xena är som fossilet efter en skyddsängel.

Det här är Yngvild Saeters svenska solodebut men hon lyckas ändå till skillnad från betydligt mer erfarna konstnärer iscensätta den svävande känslan hos något som både ser hypermodernt och uråldrigt ut. Det är tidlöshetens svindel. Kanske är det tillståndet som råder i det ögonblick då döden inträder.

ÄMNEN I ARTIKELN

Konstrecensioner

+ Följ

Konst

+ Följ

TEXT

Nils Forsberg

Publicerad: 2020-01-29

<https://www.dn.se/kultur-noje/nara-doden-syner-i-starka-skulpturer/>